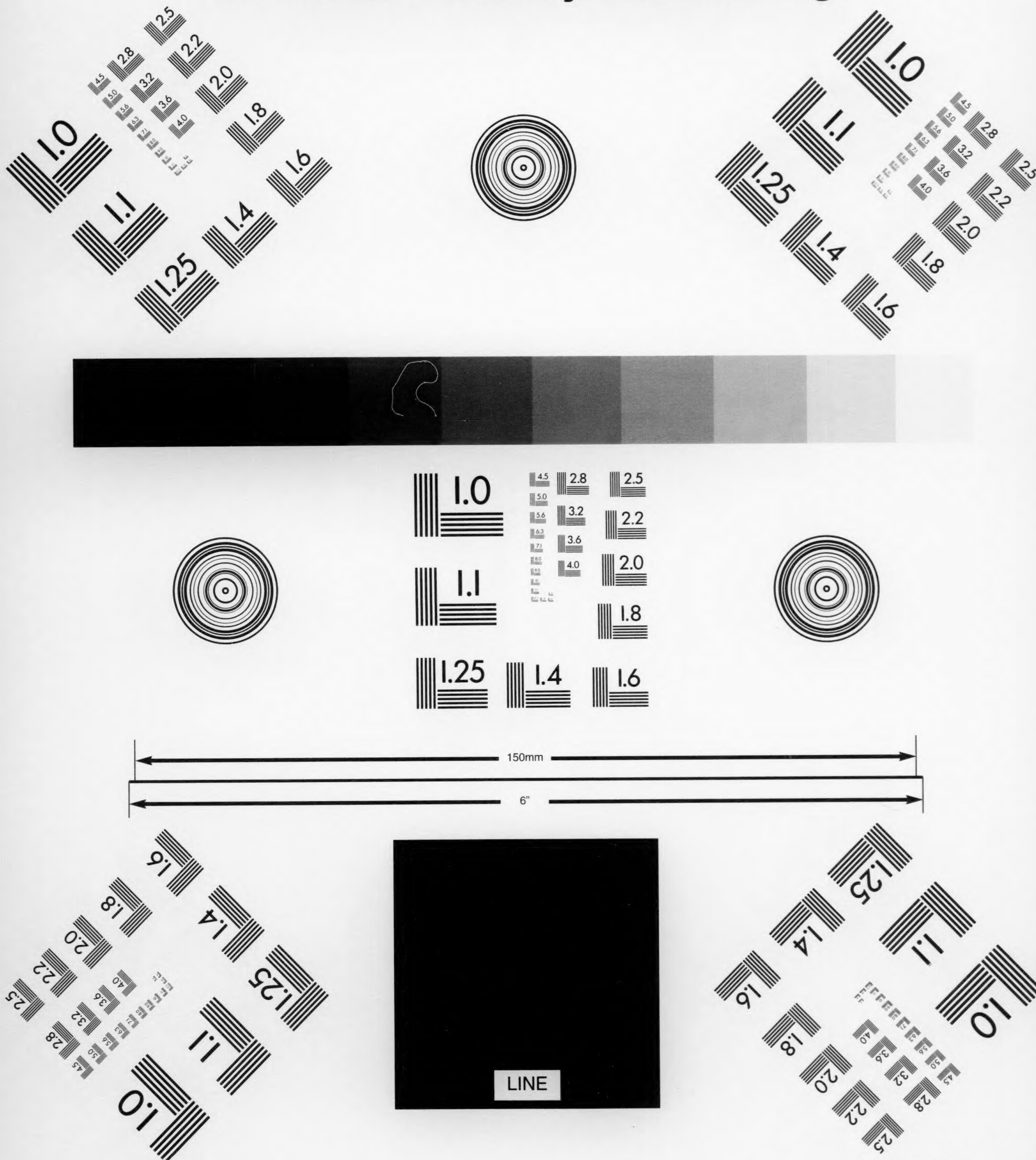

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

THE COURT REPORTERS
ASSOCIATION
OF THE
UNITED STATES

Microfilmed 2004
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH
DRAMA

PRESERVATION
PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-2004-1885.11

Mastboim, Joel.
Ohn a melodye.
Varshe, 1917.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2004- 1885.11

Mastboim, Joel, 1884-1957.

Ohn a melodye.

Varshe : A. Gitlin, 1917.

28 p. ; 20 cm.

1. Yiddish drama.--lcsh

I. Poland-Warsaw

ID: NXYH00-B6022
CALL #: /1305

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio

X 10.0

2/1305

געווינדמעט דעם, וואס די, "אהן אמעלאדיע"
איז איהם אמנאהנטסטען פנחס גראובארד'ן.

יואל מאשטבוים.

אהן אַ מעלאדיע.

פערלאג א. גיטלין, נאעקווי, אינאנאָוסקי באַזאָר.

ווארשא, 1917.

אדום, א. י. העלמער, נאָוואָלוביץ 29.

2/1305

OHNE MELODIE

von

JOEL MASTBAUM.

Verlag E. GITLIN, Nalewki, Iwanow. Basar.

WARSAU. 1917.

Druck. A. I. Halter, Nowolipie 29.

Geprüft und freigegeben Presseverwaltung Warschau d. 3/I 1917.
Tgb. № 4056. Dr. № 12.

די גאלדענע סטרונג פון דער אלטער יודישער
פירעל, וואס האט מיט איהר שטילען אהר-בחרתנו-מאן
געוועט אונזער הארמאנישען "איד", נישט-אב די לעצטע
אקארדען אין אונזערע אויערען.

עס זינגט זיך נישט דאס אייגענע גאט-געווינדמעטע
הללויה-ליד ווי אמאל. ס'איז געווארען עפעס א מוש-
מאש פון נגונים: עס זינגט זיך פון וואס נאר איהר ווילט:
פאר דער אויפלעבונג, געגען איהר, פאר דער בעפרייבונג,
געגען דעם; גארט איינער א פאלקס-אונטערנאנג און א-
אנדערער פלאנטערט זיך אין נגונים, נישט אהין און נישט
אדער ...

דאס פאלקס-לעבען אין די לעצטע צעהנדליגער
יאָהרען ווערט געשמידט נאר פון א פארטיי-האמער; יעדער
האמער שמידט זיין גלאק, - קלינגסטו נישט אויף איהם,
ווערסטו אונטעלאדזש. אזוי-ארום דרעהן זיך אראפ
פון וועג קליינע אדער גרעסערע אונטעלאדזשע מעטעארען
- א טייל, וואס קאנען זיך נישט איינפונדעווען אין ענגען
פארטיי-קרייז, א טייל, וואס שטעהן איבער דעם ...
אין מיין קליינער פאקעט "אידן א מעלאדיע" האב איך
נישט געמיינט פארצישמעלען איינעם אוועלכען, וואס האט

געבענקט צו הערשן דעם גרויסען שופר-של-משיח. דאס
אזוי נאר געוועזען איינער פון יענע פארמיי-קריכער, וואס
שנדיגען ווערן לעבענס-ליד מיט בעל-הבתי-שער גרויקעט.
דאס אזוי אפשר דער קליינער פערצווייגטער האמלעט.
וואס פלאנטערט זיך אין אונזער גאס אהן א גנון...

ס'איז א קרעטשמע אין פוילען. ס'האט אפגעטראטען
דאס רוסישע מיליטער. דאס אזוי נור אייגענטליך א ביי וואך.
אין דער קרעטשמע וועהן מיר פערשיידענע פאסאזשירען.
אלע די-יעניגע וואס שטעלען פאר מיט זיך די גאנצע
שרויף פון פארמיי-ארקעסטער. אזוי ווי דערועהען פאר
זיך דעם פרייען פוילישען הימעל, כאפט זיך יעדער פאר
זיין פארמיי-ליד אין ווינשט זיך פון הארצען, אזוי צו-
קונפט וואל אויך זיין דאסדאזיגע ליד.

שטעהט אבער פונווייטענס א מענש, וואס האט זיין
פארמיי-ליד פערגעסען. און נישט אליין שטעהט דער
מענש. פון איין זייט - א שארמאנשטיק מיט דעם רוסישען
ליעדעל "וואס האסטו מיר, מאמע, געבוירען", פון דער
צווייטער זייט - א קופלעטיסט א לץ. און גענען איהם - דער
לעבעדיגער פאלקס-ארקעסטער - וואסוועט טוט אזא פא-
סאזשיר? לאכט ברייט, לאכט טיף, פרוכירט נאכזינגען
יעדעס מעלאדיע אין וועלכער פלאנטערט זיך. און וועהענ-
דיג אז ער פאלט דורך געהמט ער זיך צום דערצעהלען א
קליין שטיקעל לעבענס-וידוי.

דערביי קומט-אן די פוהר, אויף וועלכער אלע פא-

סאזשירען ווארטען - און אלע דערווייטערן זיך מיט ווערען
לידער. איינער אבער פאָהרט נישט און ווינט נישט...

ס'איז א שטיקעל סימבאליק, נאר איך האב זיך אוי-
מישנע דערויף נישט פערנומען. ס'איז נור דורך מינע אויגען
א קאלטער גרויער שאטען פון א מענש, וואס פלאנטערט זיך
אייביג מיט זיין גרויהאפטונגער שאטענדיגקייט פאר מיר. דען
דאס אלץ ארום איהם איז נישט עפעס ממשות'דיגעס, נאר
א שוואכע אהנונג דערפון. א שוואכער קלאנג אין זיינע אויערען
וענען די ווינגער פאר איהם; ווי דער קאטערינארוש און
קופלעטיסט זיינע בעוויינער, ווי די אַרומע רחל, וואס וואלט
אין קרעטשמע איהרע פערלויבענע קינדער. - דאס אלץ איז
ער אליין.

דער "אונמעלאדישער" אונטערן נאמען באלאגאנסקי
האט געוואלט פארגעשטעלט ווערען פון מיר אלס פער-
בלאנדשעט קינד פון דער השכלה-עפאכע. דאס איז
דאס סאמע טראגישע פיגורעל אין אונזער וועלטעל, וואס
האט צו גארנישט דערגרייכט, יענער מיט זיין בוסעל ביטער-
קייט, חזוק, בענקשאפט, דערשלאגענקייט און האפענונג, וואס
ער טראגט דאך שטיל און זיך - מעלאדיש צו זיין. דאס
אזוי אפשר די קאמפליצירטסטע נאטור צווישען אונז, וואס
אזוי ווערט... בעווינגען צו ווערען.

י. מ.

(א קרעטשמע אין פוילען, ערשט-וואָס פֿערלאָנגן פֿון רוסישען
טיליטער. דורך דער האַלב-אַפֿענער טיר און דורך די פֿענסטער
זעהען ווי די מילער פֿון האַרמאטען, רעדער, געלאָלענע פֿערד.
ס'הערען ווי נאָך די עכאָס פֿון אויסשאַסען. די פּאָטאָשירען
לינגען דאָ צוואַרפֿען, דריטלען אויף די הענד, אָדער שוואַר-
לען. נאָך איידער דער פֿאַרהאַנג הויבט ווי אויף הערט
מען דאָס שפּילען פֿון אַ שאַרמאַנקע מיט די ווערטער:
„וואָס האָסטו מיך מאַמע געבוירען“. דערנאָך הערט די
שאַרמאַנקע אויף).

קאַטערינאַרזש (צו די שותפים):
אַנגערעדעט די הענד,
אַנגעבראַכען די ביינער,
קליין גראַשען גיט קליינער,
אויסער דער איינער (ווייט-אָן אויף אַ פּאָטאָשיר, וואָס וועט
צו דער אוואַנסציען און וואַרעט איהם צו מבעות).
נעהם זשע דאָרט קליינער,
צום פּריצ'ס פֿערנענינגען,
אַבוסעל שפּרינגען, אַבוסעל שפּרינגען.
(א יונג וועט ווי אוועק מיט די פֿיס אונטער ווי און פּאָטאָשיר: מיט די
הענד, דער צווייטער טאנצט און ווייט).

געשטאַנען אַמאָל אויף אַ טיש —
ביש-ביש-ביש,
גרויסע פּאַרציעס,
גרויסע פֿיש,
געשטאַנען יעדעס אין וויין טעצעל,
א בעזונדער טעם, א בעזונדער קעפּעל,
געקומען אויפֿ'ן טיש —
טיש — טיש — טיש.

פערזאנען:

קאַטערינאַרזש.
קופּלעמיסט.
קרעטשמער.
אַרימע רחל.
אגרום פֿון אלטע צייטען.
בנימינקע מיט די 7 שטערן.
מאַמיע פֿרעהליך.
יענקעל רויט-פֿאַהן.
מאַשקע פּאַליאַק.
דושקע און רוזשקע.
דער נייער זינג-פֿויגעל.
א מעגש אַהן אַ מעלאָדיע.
בעל-עגלה.
דער שוואַרצער חזן.

א מאדנע נפש, א מאדנע קעצעל,
שמעקט צום טעלער, שמעקט צום טעצעל.
קומט אריין א יונג —
קלונג — קלונג — קלונג,
אראב פון קוימען, אראב פון טיש,
אויס מיט'ן טעפעל, אויס מיט די פליש.
אי ס'ארא נאר א קאץ —
באץ — באץ — באץ —

נעקאנט דאך האבען א פארציע כאטש
אינע א גרויסע אדער גאר א קליינע,
אוי ס'ארא נאר א קאץ.
אנשטאט א פארציע גאר אידעל —
אין מויל, אין מויל איז געבליבען איהר ווידעל.
אוי ס'ארא נאר, אוי ס'ארא נאר א קאץ.
(טאנצט-אב און פערנינגט זיך פאר'ן פאסאזשיר און וועט זיך אוועק
דערנאך).

בעל-הבית (פון אונטערן טיש פערשלאגען): פ... פ... פ... א ביסעל
פרייער דער אטעם.

געוונדערט די ביינער,
ארויס דארט פון קעלער,
נישטא וואס צו שרעקען.
פערשוואונדען די פחדים,
נישטא די מורא'דיגע, שמע-ישראל'ס
נישטא די וידוי פאר די הליות — א, די נשמות!
(ס'ווערט א ווילע פונסטער און ס'קומט אריין אן ארומע פרוי און בעקומט
געשפאנסטליך די ארומיגע).

קינדער! קינדער!
דאס איז דאך מינע קינדער,
און איך האב געמיינט,
אז איך האב זי פערלירען —
אומגעקומען אויף די פערלער (היסטאריש):
א, ווי זיס זייער שלאף,

ווי שטראהלענדיג זייער אויג,
זיבען זיהן גרויסע,
אלע דא אין קרעטשמע (מעלאנאליש):
ניין, ניין, זי וועגן טויטע,
פון דער שפין דערשטאכענע —
אלעין געזעהן די קויל
פליהען דורך זייער מויל —
מיט'ן לעצטען קול: מאמע, מאמע!
(אין א פראעהלעכער היסטאריק):

אבער ווי זי כראפען גוט,
ווי מיר, ווי מיר.
נו רוק דין צו, מאמע,
די זוכענדיגע טריסטענדיגע,
זינג זי זייער ליד. (זינגט): געווען אמאל א מלך, האב
ער געהאט א מלכה, די מלכה האט געהאט א בונשטאק א. א. וו.
(בעת דעם זינגען הייבען זיך אויף די שפילער און טענער בייז):

ארויס, ארויס, די ארומע!
וועניג איהר נאך די פערלער,
די דארפלישע הייזער.
שלעפט אומעטום א בייגער,
א שטיקעל ברויט, א בליין,
א טעוועלע צוקער,
געקומען נאך טשעפען מיט אונזערע פרוידער,
אויך געקומען מיט לידער
הערט'ס נאר איהר געפילדער (יאנגען איהר ארויס. ס'ווערט ליכטונג)
קרעטשמער: צייט אויפצושטעהן!
פאסאזשירען! פאסאזשירען!

(עס הייבט זיך אן צו וועקען איינער פון די פאסאזשירען, א גרויסער קורץ-
געשוירענער מאן פון א יאהר 55, אין ברילען, וואס דערמאנט אן די
טעלע-רעפארמירטע געשטאלטען פון די 70-ער און 80-ער יאהרען, קוקט
שארף אין דער ווייטקייט)

נאך אלץ נישטא די פוהר? (רעכענדיג די אויגען):

און מיר האט זיך גע'חלומ'ט פערקעהרט:
געווארען פון דער קרעטשמע א בויך,
פון הויף — א שאסן,
אין פון די קוימענס—צוויי פערד,
גו, זאל עס זיין פערקעהרט.
וויפיל צייט ליגען מיר שוין אונטער דער קאנאנארע?
א טאג? צוויי? וואלען?
אדער א גלות א פאנסטערען? א צוויי טויזענד יעהריגען?
א פערקנעכטעטען? —
(פערקנעכטעטען זיך שארפער אין דער וועטקעט:)
אך! ווען איך הויב מיך אן פערטהון
דארט, דארט אין דעם הימל
דעם טיפן, דעם בלייען,
ווי אין א תחית-המתים א נייעם
מאדענע געוויקסען:
די בלומען פון ליבענדיגס און כמאלענסקין —
ווי זיי בליהען, ווי זיי בליהען!
נאך וואס זעה איך דארט פון ווייטען?
אין לאנד דעם פריהמארגען, דעם בענייטען,
ווי עפעס א געווימעל פון געשטאלטען —
אויפסניי דאס פערד און אויפסניי דער וואגען —
הויבט דארט נישט אן טאנען?
(פערטלעכענדיג זיך אלץ מעהר אין זכרונות, כאפט ער א בעקאנטען טאן,
וואס דערמאנט די מעלאדיע: „דער תעודה מיט'ן האטער, אוינס, צוויי,
דריי“. וועהרענד ער ווערט צוריק פערוואקען אין דריטער, הויבט זיך
געבען איהם אן צו וועקען, א צווייטער וואס שמעלט פאר מיט זיך א
פרייהליכען, סונטערן מענשען, וואס דערמאנט אין די הייסע ציוניסטן-שע
אנטיילנעמער אין דער בעוועגונג פון די 90-ער יאהרען. דאס איז א דויט-
באקאנטער יונגערמאן מיט גארדענע ברילען, מיט א בלייען צווישן אויף
דער ברוסט: סאפעט-אב שווער, ריכענדיג די אויגען)
און וואס זאל עס אלץ בעדייטען?
עפעס א פערשפעטונגער, פערשפעטונגער וואגען.

נאך אלץ נישט געקומען די פוהרען?
בא, מכתמא וועלען זיך פעבייטען די צייטען.
(אויפגעהיטערט:)
נאך וואס זעה איך פון נאךענט
און שפיר פון ווייטען:
אין ווינקעלע דארט,
אין פוילען דעם בענייטען?
ווי עפעס א בשורה א גוטע, א טרייסטענדיגע,
אוי, דאס בלישטשען דאך די זיבען שטערען —
זיבען טרייסטען פון דער פאהן דער בלייער.
קלינגט נישט דא עפעס א פרעמדע מעלאדיע?
(שאקעט מיט'ן קאפ דריטלעכנדיג).
רוהט, רוהט פערוועלקטע בייטען,
נישט אייערע פערדער און נישט אייערע קוויטען.
א געשטארבענער גרום נאך פון ווייטען.
איהר קאנט שוין נישט הייטערען.
אבער איהר, פאסאזשירען!
מאטיע פרייהליך, מאשקע פאליאק אין גרונם וואלצע,
שלעפערניגע דא אין קרעטשמע,
אין דערהיים אבער
שמיט איהר פאר א פאלק ישראל;
מעג יעדער ציהען צו אנאנדער אידעע,
זינגען יעדער מיט אנאנדער מעלאדיע,
ערוואלט איהר דאך צו דער פאהן דער בלייער.
(צו די ארומיגע:)
עי, עי, דעם „פרמל“ אהער!
לחיים, לחיים, כל ישראל!
(נעחמט-ארויס א פלעשער מיט דעם צייכען „פרמל“ און הויבט-אן צו
זינגען דאס ליד „התקוה“. בעת ער זינגט בעוועגט זיך צום אויפשטעהן
א דריטער. דאס איז א קורץ צופורדען יודעל, וואס רייכט זיך און האנד
אין דער אנדערער: כאפט א בליק אין פאנסטער:)

דער דריטער משמור שוין, אין דער היים אָבנעבילט
 די הונד, אויסגעוויינט די קינדער,
 און די פֿוהר? און די פֿוהר?
 נאָר אַט קנאקען שוין די רעדלעך,
 ס'ציהען די פֿערדלעך,
 דאָס מיינט מען „מאָטיע פֿרעהליך“.
 אריין-ושע אהין, אין וואַליאנט אין בריטען,
 זינג אויף דעם זמר דעם גוטען,
 פֿון משיח'ס צייטען,
 ווי אין פסוק שטעהט:
 כשיפול יון, כשיפול יון...

נאָר וואָס הער איך עפעס אַרום מיר?
 ס'מורמלען ליפּען, ס'געהען סודות —
 ווער די נגונים? און ווער די קולות?
 הע, הע, מאָטיע פֿרעהליך! נאָר'שע העויות!
 קומט נאָר אהין די פֿוהר
 און דעם אלטען רבינ'ס בליקען,
 פֿון אלע עקען פֿיר,
 זיי ווינקען און זיי רופֿען:
 נאָר צו מיר, נאָר צו מיר! — (צום קרעטשמער):
 און דו דאָרט פֿון ווייטען
 אין עפעס אַ מאָדנעם שלאָף בעטרונקען,
 זאָג צום-אמת'ן,
 אין דער קרעטשמע דאָ,
 כ'מין אין דער וואַכען, צי אין ימים-טובים,
 וועמענס שטימען אמיינסטען
 הילכען, הילכען?

קרעטשמער:

דעם רבינ'ס נגונים, דעם רבינ'ס נגונים
 פֿון די חסידים!

מאָטיע פֿרעהליך:

זיי לאָזען זיך הערען
 איבער יבשה און ים;
 כ'מין אפילו די פאסאזשירען,
 די, וואָס טומלען דאָ אין קרעטשמע,
 מיט אַנאָדער קול יעדער,
 ווי שעפּסען
 פֿערבלאָנדשעטע,
 און-דער-אמת'ן? אין הויך? אין עיקר?
 מורמלען וועמעס נגונים?

קרעטשמער:

אלע חסידים, אלע מיט'ן רבינ'ס נגונים!

מאָטיע פֿרעהליך: לחיים! לחיים!

(ניסט-אָן בראַנפֿען ביים בופֿעט און ווינט דאָס ליד פֿון אלטען רבין'
 חייבענדיג מיט די לים נעגען קרעטשמער. ווינט אויף לאנג בון ער פֿאלט
 האלב-שכור, בעת דעם רינט ויך פֿלוצלונג אויף אַ פֿיערטער פאסאזשיר,
 דאָס איז אַ בלאַסער שלאַנקער יונגערמאן, וואָס מאַכט אַניינדרוק פֿון אַ
 געלויבטעם און געוועזען, אויפֿ'ן קאָפּ אַ מאָדנע צורעהטען רעסבראנדט-הוט,
 אין דער קלאַפּ אַ רויטען צייכען, הויכט זיך אויף פֿון אַרט, מאַכט עפעס
 אַ קאפּריונגע בעוועגונג, אַרומקוקענדיג שטאַרץ די פאסאזשירען:)

פֿויר! נאָך אלע נישט אויפֿ'ן שאַס?

ווי פֿויר!

עפעס אַ שווערע משא

(צום פֿענסטער)

כ'מין אַנצוגעהערען דאָרט...

די מאַסע.

און זי, די בורזשוזיע?

אלע נאָך די יודישע? די קליינברונערליכע?

די אַרומע? די נישט-פֿערמעגליכע?

נאָר וואָס טהוט זיך עפעס אין קרעטשמע?

פֿרעמדע שטימען, פֿרעמדע מעלאָדיען.

(צום גרשטען:)

אויפן דו פֿינסטערער שאַטען!
געקומען מיט'ן אלטען ישוב,
מיטגעבראכט זינע אלטע ווינדטען —
מיט דאָ צו בענייען דעם פישוף.
און דו דאָרט צווייטער? בערג-קריכענדיגער?
פאָלטישער?
אלץ נאָך די טרויער?
זעהט'ס נאָר, דאָס איז דאָך...
מאָטיע פֿרעהליך,
די באַרבאָרשע נגונים.
און איך פלאַנעווע עפעס אנדערש:
אום צו בענייען דאָס קינפֿטונג פֿוילען
האָב איך בעפֿוילען
צו פֿערזאמלען אויף די גאסען מחנות, מחנות, צו צושלאָגען
די אלטע טראַנטעס,
און אויף זייערע חורבות —
די בנינים, די בנינים.

(גוט א קלאַס אין טיש, געהענדיג איבערן שטוב וונגט ער ענערניש דאָס ליד
סיר שווערען, סיר שווערען, בעת דאָס קומט-פֿאַר מערקט זיך עפעס
א ריהרען פֿון אַרט פֿון עפעס אנ'ערלעגנאָנטען פארשוין, וואָס שונט שרעקעו-
ווג צו זיין צווישען די פאסאזשירען: קוקט זיך שרעקעוודיג און פֿרעמד
ארום, צערטערט די האָר, די וואַנסען. צו זיך:)

אַט הויבט זיך איצט אַן דאָס לעבען.
כ'זעה די יומשענקא שוין פֿון ווייטען,
ס'לעבט אויף מאַשקע פֿאַליאָק צום לעבעדיגען!
מיט א פֿום, דאָ אַשוויאַטע פֿאַלסקעי'
און מיט א פֿום צום יודישען,
ווי דער שטייגער זינגער איז.
נאָר פֿון דער טשעמנער מאַסע
זאָלט איהר סיר נישט זאָגען,
אי בן פֿוהר אהער, סיר וועלען שוין רעדען.

(אומקוקנדיג זיך מיט טירא:)

מעלאָדיען?
קליין איינע נישט פֿאַר מיר...
עפעס רושיקע שטימען,
באַרבאָרשע קולות,
א פֿיף נאָר מיין מעלאָדיע —
און זייערע צונגעהן, ווי אין וואַסער.
מאָשקע פֿאַליאָק (צו מאַטיע):
אוי, פֿאַניע מאַטיע, פֿאַניע מאַטיע,
ל'האָב דיר וואָס צו זאָגען.
מיט דיר דאָך נעכטען, געדענקסט,
זיך געצויגען צום רבי'ן.
פֿאַני מאַטיע, פֿאַני מאַטיע,
דו האַסט אַכטנאָר פֿערגעסען
באַרגען, זאַרגען, וועקסלען, דרעהען.
נישט מינע און דינע אינטערעסען?
פֿאַני מאַטיע, פֿאַני מאַטיע,
ווי לאַנג פֿערשלאָפען, ווי לאַנג פֿערזעכען.
סיר האָבען זיך דאָ בירע פֿערגעסען.
אַט איז דאָס פֿערד און אַט דער וואַגען,
קום, קום, סיר'ן זיך בירע אויפֿזעצען.
(פֿינפט-אויס דאָס לידעל "יעשעשאַ פֿאַלסקא", באַפענדיג מאַטיע'ן פֿאַר די
קלאַפֿעס. בעת בירע אַמפֿערען זיך, זעהט מען אין אַ ווינקל בעוועגען
זיך צוויי פאסאזשירען, וואָס זיצען ווייט פֿון די מענער-פאסאזשירען, דאָס
זענען די צוויי חבר'טעס רושקע און דושקע, מיט פֿעקלעך נעבען זיך).

רושקע (בעדייטענדיג:)
איך האָב זיי פֿערלירען, איך האָב זיי פֿערלירען —
אַנ'אָנדענקען, אַ הייליגס געבליבען.
זעה, רושקע, וואָס מיר איז פֿערבליבען.
אַט דאָס ספר'ל, דאָס קליינע,
געראַטעוועט פֿון פֿערברענטען הויז —
דעם טאטענס פֿערגעניגען.

דאס אלטע תחינה'לע —

די טרעהרען פון דער מאמעס אייגען;

דאס צאינה-וראינה'לע

דער באבעלעס —

מין פערמעגען, מין פערמעגען!

און וויסטו נאך, דושקעלע?

דאס לירעל פון שבת-צו-נאכטס,

פון די מאמעס ליפען,

ס'איז אזוי אין מיר איינגעדרינגען,

ליוועל עס אייביג, אייביג זינגען.

(זינגט צו זיך: „גאט פון אברהם, פון יצחק און פון יעקב“).

דושקא: כא, כא! אויך מיר א פערמעגען. —

אין מין פעקעלע איז שוין עפעס שענערס געבליבען.

פוי, דושקעלע! דאס זענען דער אלטער באבעש'ס

מעלאדיען.

פאסטען גארנישט פאר די מאדערנע צייטען;

זעהסטו, וואס מיר איז געבליבען?

א ראמאנסעל א קליינס פון פארזושער צייטען.

פון אויפערסטיטעט דארט די צייגנישען,

אצינד די בלומען, ברק, דאקומענטען,

אך, די הונדערטער ליבעס

פון יענע טייערע סטודענטען:

דושקא'ן געוויירמעט, דושקא'ן געשאנקען —

אלע שען, אלע מילד,

פאר-עקסעלאנס זענען זיי געוועזען.

(זינגט א פראנצויזישען ראמאנס).

א, דאס טראג איך צו דיר, פוילען!

(און דער מינוט ריסט זיך אויף פון צראף א געוונדער בחור מיט לאנגן

האר און מיט א לירע אויף דער ברוסט).

דער נייער זינג-פויגעל:

ס'ארא ריסענדיגע קולות,

ס'ארא פארטאטשנע מעלאדיען.

בין איך אין א חלום? צי אין א נעבעל?

שאט, איך בין צום שכל געקומען:

דאס זענען דאך דארט די מילדעך פון „הומיר“.

גו, אהער נאך די פוהר,

— „הומיר“, צו דיר, צו דיר!

גו, נישט קעמפּט, מינע ליבע פאסאזשירען,

וועמענס שענער ס'זענען מעלאדיען.

דו גרויסע בנסת-ישראל,

מיט דיין צוקונפט ארץ-ישראל,

פערטריבענע פון ירושלים —

וואך-אויף אויף מין נס,

מין שטעקעל שליסט דא דעם שלום.

(ער דרייט שוין מיט די פאסאזשירען, אלע קוקען איהם אן נישט פער-
שטענדיק).

(נאך דער לעצטער מעלאדיע, קומט די רויה צו איינעם פון די פאסאזשירען.

אין וועמענס האלמונג ס'לוגט עפעס א שטאלץ געגען די מעלאדיסטען.

דאס איז א מענטש פון א יאהר פופציג, גערטוירטע בארד און פעגסנע.

מיט וועלכע ער סטארקט זיך שטאלץ צו האלטען זיך געגען די ארומיגע. אז

אלע האבען אפגעוואנגען, גיט ער עפעס א דרעה מיטן קאפ אויף „נישט“.

א סימן, אז ער וועט אין געוואנג קיין אנטויל נישט געהען. אלע דרעהן-
אויס דעם קאפ צו איהם).

איינער: פארוואס זינגט ער נישט?

צווייטער: ער האט קיין קול נישט.

דריטער: א האן, וואס קרעהעט נישט.

(ווי צווייטען זיך אויפער דער קרעטשטע, באפענדיג ווערען מעלאדיען

אונטער דער נאז. נאך א לענגער פויער צולאזט זיך מיט איראניש דער

אונטערלוישער וואס ליגט פויל אין דער ונט פון קאטערינאוויט).

באלאגאנסקי:

שניעקעס! שניעקעס!

אויספרופירט שוין די העלדער,

אויסגעבלאזען די שופרות,

אויסגעדינט אלע געטער — אלע מעלאדיען.

נאך איך טראג זיך אין די טשוועקעס.
 ר'ווילט וויסען, וואו מיין מעלאדיע,
 מיין צלם-אלקים?
 פֿרעגט גיטונסט די האַריגע באָזע,
 כ'מין די אלטע קאָזע,
 און ווען נישט זי ווייס —
 מיין צונג, מיין צונג,
 זי וועט איך דערקלערען.
 זי ווייס געוויס,
 ווער קלמן באלאגאנסקי איז.
 (פֿערקלערט :)
 אַט א שטייגער רעד איך דאָ פֿון אלטע צייטען
 ביים לערן-טיש, דעם ברייטען,
 דעם שמש, דעם ווייסען, דעם גוטען;
 די גמרא די העלגע, די טייערע,
 און דאָרט אונטער די טאוולען
 ספרים פֿון ברודעס און סמאלענסקן,
 ספרים חיצונים האָבען זיי געהייסען;
 און די געכט, די שטילע,
 די מורא'דיגע,
 ווער האָט זיי געלעזען?
 כ'מין דאָ די דערמאָהנטע גגונים,
 ליליענבליומ'ס, חטאת-נעורים,
 צעדערבוים'ס, המליץ,
 יל'ג'ס שירים;
 אלץ יענע מעלאדיען,
 וועמענס שטים —
 נישט באלאגאנסקי האָט זיי געוונגען?

(כאפט דעם ערשטען פאסאזשירס מעלאדיע און שטארענדיג זיך איהם
 נאָכצואהמען, פֿארט ער אריין אין עפעס א פלאנטער פֿון מעלאדיען-
 ערשטוינט :)

נאָך וואָס איז עס היינט מיט מיין האַלז?

עט, ס'איז דער אלטער בלל:
 כ'דארף די וואונד איהר באלז,
 דער שופר — דעם אויסשווענקער,
 די טרומפֿייט — דעם אויסבלאזער,
 ס'קאן מיין געהער די טענער נישט לאפֿען.
 א צווייטע מעלאדיע איז אפשר בעסער,
 נאָר אַט וועט איהר הערען, גערעכט איהר?
 די סטעזשקע, די צווייטע —
 די חברה, די ארץ-ישראל'דיגע,
 די פֿוס-געהענדיגע,
 די ערד-אקערדיגע,
 די הויכשטוועלדיגע,
 „בילד" האָט זי געהייסען, —
 קלמן איז פֿון זיי איינער געוועזען.
 שפעטער די קעמפֿל-רייטענדיגע קאלאניסטען,
 צווישען וואַנדערער און טוריסטען,
 ווי אויך די ליבהאָבער פֿון הר-הפרמל און זיינע וועכטער,
 כ'מין דאָ די דילטער פֿון צייג'ס טעכטער, —
 נישט דאָרט האָט איהר געוועהן
 באלאגאנסקי דעם ערשטען?
 און ווייטער:
 צווישען פֿאליטיק-טרייבער און משולחים,
 צווישען אַנטאטאָרען און מגידים,
 כ'מין די רייטער,
 די שווארצבאָרדיגע,
 די בערג-קריכענדיגע,
 די טרוימענדיגע,
 און זייערע בעגלעייטער, —
 וועמען האָט איהר דאָרט געוועהן,
 נישט באלאגאנסקי זיך דרעהען?

(באגאנדיג דאס התקוה-ליד, דרעהט ער ויך ווערער ארמן אין עפעס א נישט-
פערשטענדליך מורמלען. אלע ציהען מיט די אקסלען).

נאך ווי שווער איז עפעס דאס אלץ?
ס'דינט היינט גארנישט מאן האלט;
באלאגאנסקי האט זיך א ביסל פערדרעהט
פון שלאפען שלעכט,
פון עסען טעג,
פון וואנדערען נעכט.
אוי, ניין! דאס איז דאך די פרייד,
די פרייד!

ובכן פראגירען די מעלאדיע די דרומע.
וואס זאל מען טהון, איהר ברודער איהר גוטע —
ס'נעהט אמאל דיין פערדעל פון וועג,
א, לאז עס לויפען,

ווען-נישט-ווען וועט עס דאך קומען צום שטעג.
ובכן דערמאנען איך מיר די טעג,
ווען באלאגאנסקי נישט א טראכט:
הורא, איהר אלע רמ"ח פארטייען,
וואס מיר אייערע פארמען און אירען —
פארהאן אין לעבען אנאלטער וועג:
דעם רבינ'ס מעלאדיען —

פארוואס זאל איך זי נישט זינגען?
און באלאגאנסקי צופריעדען
לאזט זיך הערען.

צום בעגינגען, אויף א מינוט,
דעם טלית אויף די אקסלען;
בין-השמשות א טראכט וועגען ספרי-חב"ד;
ביינאכט און שטארט-צוקערניע,
ביים ביליארד, צי פייס שאך,
סיי שבת, סיי וואך,
ביים טישעל דארט
דעם לאמען דאך —

דעם רבינ'ס נגונים,
זי לאזען זיך אזוי הערען
(פראגירט כאפען און פארט צוריק).

דאס ליד פון אלטען רבי'ן ...
זענען אבער די וועגען פערשיידען,
באלאגאנסקי'ס בלוט איז היינט —
ס'איז פון זיין ליד נישט צופריעדען.
דערזעהן איינמאל אין גאס
דאס שפיצעל דאס נייע;
די פאהן די רויטע,
די בלוטונגע די פרייע, —
און קלמן מיט א שמייכלעל
נעהמט-אן דאס גלויבען.

און — א לעבען:
דארט אונטען ביים מאסאוויץ,
דעם פראסטען, דעם שווארצען,
דעם אבאדריאניעץ,
קלמן אין די ברילען טייטשט-אויס;
צי די קאפיטאלען
על-פי-נוסח מארקס
קאנצענטרירען?

אדער ניין — מיט געוואלד
זי עקספראפריאירען, עקספראפריאירען.
און ער הויכט-אן רופען:
טהירען, איהר טהירען,
נישט פערשלאסען —
אפען אייער פערמעגען;
ווען נישט — קלמ'ס פויסט,
זי וועט זי צושטערן.

מיר שווערען, מיר שווערען!

(זינגענדיג פארט ער ארמן אין עפעס א געמיש פון וועלנערנישע לידער.
כאפט זיך אן פאר'ן קאפ).

אוי, א זעלנער ויש לירעלע אין דורך אמאל מיין פענסטער—
אי דאס מוז קלמן פערדעהען!
נאך וואס איז עס היינט געשעהן?
ס'קאן קלמנים מוז גארנישט פערשטעהן
(צום פערטען) אפשר קאנסטו
מיר עפעס דערמאנהען?
אי, וואו מיר נאך, דו פערטער!
מיר שיינט, אז דו זיין זמר איז מיר דער בעסטער;
בזן איך נישט געקומען אויף דינע סאבראניעס?
נישט בעגעגענט זיך מיט דינע שוועסטער?
אפשר נישט געקלונגען אין דינע פארזיך-גלאקען?
נישט לאזשורט אין דינע לאקאלען?
(אפגעריג דאס, "הומיר" ליר פערפלאגטערט ער זיך אויף, אז ער זאל זיך
זיך קרענקדיק פון זיך אריין).

א, ס'איז די געשולטע מיט די באקאלען!
קרעטשמער! פון דעם ווילן דעם ויססטען,
דעם שטארקסטען,
מיין האלד צו ריינגען!
בזוטו איינגעשלאפען?

קרעטשמער:

חס-ישראל! זי'הער איינערע נגונים,
זיסע, זיסע נגונים.

פון וועלכען, הייסט עס, זאל איך אייך אָנגיסען?
באלאגאנסקו:

פון סאמען ויססטען. מיין האלד
צו ריינגען! (טרוינקט-אויס עטליכע גלעזלעך. דער קאמפאניסט
קומט איהם אנטקעגען).

קאמפאניסט:

זי'ט!

א שאר איינער האלד, זי'לעכען.
זעלנער ויש לירעלע!
פאר פונף קאפיקעס אינגאנצען.

איך וועל אייך אויסשפילען
פון וואס נאך איהר וועט הייסען.
אבער שו! אפשר איינער ליעבען טייערען נאמען?
אט די קליינע בראדיראזשקע,
די קליינע פאפאזאיקע,
וועט איהר הייסען נאכאנאנען? (שפילט דערווייז).

באלאגאנסקו: (מיט א שבור'ע פערבויטערטקייט):

פאסאזשירען! פאסאזשירען!

לאזט נאך איהם נישט שפילען!

א מאדערנער נגון!

געקומען אט די קליינע טשערעפאלע,

דרעהט דא מיט דער אלטער שארמאנקע

און לאזט נישט רוהען,

און לאזט נישט רוהען.

זי נאך האט א פלאגטער געמאלט

אין די מעלאדיען.

(פערבויטערט):

נאך מיר קעהרען צוריק

צום ענין.

(פון א זיסע):

ל'מוז מיר דא מורח-זיין,

זי עס איז געקומען א סוף

צו מינע נגונים.

זי-אויז איז עס געשעהען?

(טרוינקט-אויס פערבויטערטקייט, צו זיך נאך א פויז):

געווארפען די פליגער אויף אלע סטרונעס.

אויסגעריגט אלע קליינע און גרויסע עבודות-ורות,

נאכדעם ווי איך האב א שפרונג געמאלט

פון רבי'נס נגונים,

צו יאנקל שטוד'ס בעלעמעד —

האט אנגענועגט דאס

דאס הערצליכע קליינס, ווי א פויגעלע א קליינס,

אָנגעהויבען פישטשען,
ווי ס'וואלט זיך מאהנען:
וואו די בלומען און וואו די בלעטער?
אויסגעשטארבען דאך אלע געטער...
און דאס וועטער דארט,
ווי פון א גרוב א קאלטען,
געבלאזען, געבלאזען.
כאטש אין דרויסען דארט די זון
האט געלויכטען, געלויכטען,
אין כאטש די קליינע מינע, עטיש,
האט געטריסט מיך:
נישט געוועלדקט די בלומען
און גישט פֿערוועלדקט די בלעטער —
ס'איז נאך דארט, מאן מינער,
דאס וועטער איגדרויסען קיהל געווארען.
אי, די נגונים?
זי וועלען זיך פֿרוכפֿערען,
זי וועלען ווייטער קומען,
אויב נאך די וועסט מיך הערען.
אין נאמען פֿון דיין גוטער עטיש,
היט פֿריהער די פרנסה —
נאך זי וועט צו-נישט-מאכען
דעם פֿלאַנטער פֿון דייןע מעלאדיען.
און נישט בעווייזען זיך אומצוקוקען.
אין דער צייט פֿון פֿלאַנטערן זיך אויף וועגען.
זענען אויסגעוואקסען
מאדנע בלומען:
בעכטערלעך צוויי, אין איהן גרייס,
צילען צו איהן חופה;
יונגעלעך דריי, מילדעלעך דריי,
צילען צו איהן סעודה;
א דינסטעל וועדער

צילט צו איהר געלד פֿון חודש;
קאזעס צוויי, אין איהן גרייס,
פאשען זיך דארט אויפֿ'ן גראז.
און דאס אלץ צוזאמען
זינגט מיט איהן ליבען נגון:
פרנסה, קלמן בעל-הבית...
דראפע איך זיך אמאל אזוי
אין ראק אין שווארצען,
אין די פֿערשיעדענע פאפירען.
אין ארליוו פֿון מינע נגונים —
און געפֿון א נייע נאמען:
אניאטעסטאט אויף זעקס קלאסען גאנצע,
דורכגעדראפעט אין שווערע צייטען.
אי, וואו געהמט מען די אומשלישטשע?
איז דארט אין קליינעם ישוב,
צווישען זיבען-און-זיבעציג משפחות, אין מושב.
א הייזעל געשטאנען;
קינדער געוועסען,
אן אספירנאיא דאסקא פֿון פֿאָרענט,
א שטוהל פֿון הינטען.
קרייז א פֿור צו די ציפֿערען,
גריפלעך נישט איבערצוצעהלען —
עס איז דארט א פֿריי ארט געוועזען
און קלמן איז איינער געוועזען.
זינגט ער דארט מאדנע נגונים:
א שעה פֿאר גאט, ברוך-הוא, דעם נגון פֿון חמש,
א שעה, פֿאר'ן טאטענס פֿערגעניגען,
לשון-קודש, לשון-קודש,
א שעה זינגט ער פֿאר שטוב'ישע פריוונות,
ל'מין עטישם חשבונות,
א ביסעל צייט פֿאר בעל-בתיים —
צו זי דארף מען דאך עפעס נגונים.

אין גאר פון סטען ווייטען
 זעהט מען לויפען
 דעם פראפעסאר פאוויעראיען,
 צי דעם קיסר מיט דער רוט אין האנד
 זעהט מען הענגען אויף מיין וואנד,
 און צי דאס געלע זאמד
 איז אויסגעשטען אויפ'ן פאל, ווי מ'דארף,
 און צי די סקאטיקע שטעהט אויפ'ן ארט,
 און צי די ליניקע איז גלייך;
 און אויס מורא פאר פרעסענויעס —
 קלמן, פאר-קאזיעראק" (ווינט);
 באזשע צאריא כראני...
 כ'מין, אז דא האט זיך א פלאנטער געטהון דער פארים
 פון מינע מעלאדיען.
 איז די נאטע גאר גוט געגאנגען;
 מיט פרנסה שוין נישט צו זארגען —
 מווען זיך דאך טשעפען די נגנים,
 קאנט איהר דאך מיין עטיען,
 די גוטע, די גרעניגע,
 די קוויטשיגע, די היזעריגע;
 אט די עטיע איז א גוטע געוועזען —
 קלמן, ב"ה, איז ביי איהר איינער געוועזען,
 אט די עטיע, אין איהר וועזען,
 האט ליכט געהאט צו זעהן,
 זוי ער, דער פראפעסאר,
 צי ביים עסען, צי ביים גלאכוס,
 זיצט פערטראגען, —
 און זי קומט אריינגעזעהן;
 הער פראפעסאר!
 איך בין געוואהר-געווארען
 דורך איינער דינער
 דעם אלטען אלמאנאכאר.

אז איינער גליעדער,
 כ'מין דער פום דער לאמער,
 איז א בעוועגליכער צום טאנצען.
 און דער פראפעסאר פון אונטער די בריקען:
 „אנ'אמת איז עס, אנ'אמת;
 נישטא אבער די פויק, נישטא די טאנצען —
 אזוי קאן מען דאך נישט טאנצען!
 אין „אפיצערסקאיע סאבראניע“, און קלוי דארט,
 די טאנצען, די טאנצען.
 אי, קלמן דארטען —
 נאל עס עטיען נישט אחרען;
 די פויס, זיי וועלען שוין ענטפערן.
 און בין-השמשות דורך די שויבען
 זעהט קלמן בעוועגען זיך צוויי געשטאלטען —
 האב איך אטראכט געטהון: בא!
 און דאס געזונגען „בילדא ושיגא אי פליאסאלא...“
 „אוי, מיין ליבע עטיע,
 כ'האב מורא צו בעשולדיגען,
 נישט די האפט א פלאנטער געטהון
 דעם פארים פון מינע מעלאדיען?“
 נו, וועלען מיר געהן ווייטער —
 צוטאנצט זיך עטיע מיט'ן פראפעסאר,
 זענען זיך מיישב מינע צוויי טעכטער:
 אז זיי מווען נאכגען דעם ביישפיל פון דער מיטער —
 די חופות, די צוויי,
 נישט בעוונדערע, נאר בייזאמען,
 געשטעלט אויפ'ן הויף,
 אין שול דארט ביים רב,
 נאל מען זעהן
 נאר צוזאמען.
 אי, וואו געהט מען די חתנים?
 דאס נאל קלמן שוין פערזארגען.

וארגט קלמן בימאג און בינאכט.
 קינער נישט געקומען,
 ווי פערשוואונדען אלע נגונים.
 פערפאלען, נישט געקאנט ווי בשום-אופן צוציהען,
 סידען אפשר מיט טטריק,
 אויף דער וועלט נישט צו געפונען.
 אוי, מינע צוויי טעכטער, מינע צוויי חוה'ס,
 איהר מענט מיר גלייבען,
 אז נאך צוליב די חופות
 זענען פערזונקען, פערזונקען
 מינע מעלאדיען.
 ובכן געהט עס א סדרה ברוגז:
 נישטא מיין עטיע, נישטא דער גלאבוס,
 אויס טעכטער און אויס ווערע חופות,
 פארן ויך סידען מיט וועלף.
 יא, איך פערמאג נאך צוויי קאזעס.
 קומט-ושע, ליעבע קינדער!
 ס'ווארט אויף אייך אייער פאטער,
 נישט קוקט, וואס איך שטעה
 אויף פֿיס נאך צוויי —
 אלץ איינס,

ווי זענען אזוי שוואך, אזוי ציטערדיג ווי אייערע.

און בין-השמשות
 קומען די קינדער פֿון דער פאטיע.

און קלמן לעהרער,
 ווי עפעס א מאדנער בודא,
 זיט די פֿיס אויף דער ערד,
 מיט די אויגען צום הימעל:
 מינע קינדער, מינע טעכטער,
 איך בין אייך אי א פאטער,
 אי א וועכטער;
 ברוגז מיט מיר די וועלט,

איהר נאך בלאזט נישט מיט קיין קעלט.
 און ווי מיט אנגעטפער:

מיט פערגעניגען.
 פֿון וואס נאך די וועלט
 קאמט געניסען.

אפשר וועלט די הויט, די וואלדען
 די בערד, די נאפעוואטע;
 אלץ אין דעם דיספאזיציע.

קרייזען ויך אזוי די יאהרען,
 עפעס א מאדנער חלום

א לעבען אהן פרייד, אהן וועה,
 א וועלט, א וועלט פֿון שניי.

קומען דאך אן די אלטע פלאגען,
 דער פלאגטער

אין נגונים, אין נגונים,
 און ס'ווערט אזוי:

עטיע די גוטע, מיט א פראפעסאר
 א צווייטען,

אויס ליבע אנטלאפען.

יענער דער ערשטער, דער טאנצענדיגער,
 ויך ס'לעבען גענומען.

די טעכטער, די צוויי
 מיט פֿויסטען:

טאטע, ווען א פאטער קאן נישט פארן
 די חופות די צוויי —

די נחמיות דערום

ואלען נישט קומען מעהר פאר וינע אויגען.
 די קאזעס, די צוויי,

טויטע, פֿיס-פערפלאגטערטע,

קאלטע, שטארע, ווי אייז,

געפאלען דאָרט הארט ביי די ווענד,

על-פי-טעות דורכ'ן פראפעסאר'ס הענד

וואס האט געפלאנט דעם אינגענעם טויט.

און די שטעל? די אוטשולישטשע?

ס'איז געקומען צו א בילאנס:

געשטארבען דער פראפעסאר,

אויס-געווארען מיט'ן לעהרער—

זי ווארט איצט אויף א צווייטען ראטאנס.

פאסאזשירען, פאסאזשירען!

און אט וואס נאך:

די שטוהל, די שווארצע לעהרערשע שטוהל,

זי שטעהט דארט גאנץ

זי ווארט שוין א צווייטען בילאנס.

(בשעת ער צוויינט זיך, הויבט זיך אויף געבען איהם נאך א פאסאזשיר.)

וויי. דאס איז דער שווארצער חזן. ער קוקט זיך געשפאנעטליך ארום.)

דער שווארצער חזן:

ס'הייבט שוין אן צו טאנען.

און פארט נאך נישטא דער וואגען.

איך בין דאך דער חזן,

דער מלך פון נגונים,

ברוך איך זינגען אב"א-אידן.

(ארוםקוקענדיג זיך.)

עפעס א שטיב מיט משוררים.

ווער פלאנטערט זיך עס אין נגונים?

(צום אונטערדאדשען.)

נישט דו ברויכסט א קאמערטאן?

באלאגאנסקי:

פערפלאנטערט, זיך נישט אויסצורעהען.

דער שווארצער חזן:

דו זאלסט מיטזינגען.

נישט קוק אויף מייע שווארצע קליידער—

בעקלאגט דא נישט לאנג א טויטען אויף א קבר.

די נגונים געהען נאך די קליידער.

ובכן: אל מלא רחמים, שוכן במרומים...

(געהט אב געשפאנעטליך. בשעת דעם קומט ארען דער בעל-עגלה פראעהליך.)

בעל-עגלה:

גוט-מארגען! פאסאזשירען,

ס'ציהען אייערע פוהרען—

אנייער יציאת-מצרים,

ל'וועל אייך בעפרייען.

(אלע מיט פרויד.)

מיר פאהרען, מיר פאהרען!

(אלע געהען-ארום פראעהליך, מורמלענדיג ווייערע לידער.)

בעל-עגלה (פערוואונדערט):

און ווער איז דער פאסאזשיר?

האט ער קיין היים נישט?

איז פערשלאסען זיין טהור?

אדער ניין—ער גארדזשעט מיט מייע פערד,

ס'שמעקט איהם נישט מיין פוהר?

שטימען פון דרויסען:

קומט, יאנקעל בעל-עגלה, צו אייערע פערד!

איהר זעהט נישט, ווי עס טראגט זיך

פל-ישראל צו זיין ערד?

איהם, דעם איינעם דארט,

לאזט איהם רוהען—

עס וועט נאך שטערן אונזערע נגונים.

בעל-עגלה:

און ער?

שטימען פון דרויסען:

קומט, יאנקעל בעל-עגלה,

צו איהם וועט קומען אנ'אנדער בעל-עגלה.

איהם וועט אוועקפיהרען אנ'אנדער עגלה.

א גוטע נאכט, פראמדער פאסאזשיר!

א בעזונדער, בעזונדער פוהר!

(אז אלע זענען אוועק, בלייבט נאך דער קופלעטיסט מיט א קאטערניערש.)

קופלעטיסט :

איהר דארפט נאך בעצאהלען

א פאר גראשען, פריצ'ל.

באלאגאנסקי (אהן ענטפער).

קופלעטיסט :

נאך א פאר קליינע גראשען, פריצ'ל,

פאר מיין קליינער פאפוגייקע וועגען —

זי האט ארויסגעוואגט אייער נאמען.

באלאגאנסקי (אהן ענטפער).

קופלעטיסט :

פריצ'ל, איהר ווילט נישט געבען?

נא, נא! איהר וועט נישט געבען?

(חוצפה'דיג:) געשטאנען אמאל אויף א טיש,

ביש-ביש-ביש, און אזוי ווייטער.

(שו ער ענדונג, גיט ער א קראפ אין דער פלייצע ווען שוואץ:)

אצונד שפיל דו פאר'ן פריצ'לס פערגעניגען.

(גיידע געהען-אוועק, שפילענדיג מיט דער שארטענקע).